

CONTE DE SANT JORDI

Ara us vull explicar una història de Sant Jordi diferent.

Sí, ja sé que en coneixem algunes, però sembla que n'hi havia una de nova! I me l'han explicada...

Aquesta canvia una mica. No és com les que s'han explicat sempre... Potser perquè quan les van començar a explicar era una època de castells, de princeses segrestades, de malvats dracs, de cavallers que només feien que lluitar...

Però d'això fa anys i panys, eh!

Era una altra època... ni bona ni dolenta, diferent!

Però vet aquí que el Drac de la nostra història era un Drac típic que vivia, això sí, en una torre típica - com la dels contes d'abans -, a dalt d'una muntanya típica, ben alta, on hi havia un regne i un poble típic.

Però aquest Drac era especial, perquè sabia llegir - ostres! - i aquesta torre també era especial perquè allà hi havia una sala plena de llibres!!!

Però molts, molts llibres... molts!

I al nostre drac, fixe-u-vos, li agradava molt llegir!! Buala!!!

Però què passava quan llegia...

Ummm...

A veure... Què li passa a un drac quan vol parlar? O quan obre la boca?

Doncs que cada vegada que volia llegir un llibre, només sospirar o exclamar o mostrar sorpresa, o fins i tot dir un "Que fort!" li sortia foc de la seva boca! - fuagggg!!! - i iepa!, cremava el llibre!

Pobre Drac!! No acabava de saber el final de cap de les històries! Mecatxis! Us imagineu no poder saber què li va passar a la Caputxeta Vermella, si va arribar a casa l'àvia o no? O als tres porquets, si van caure o no les cases? O... buff!

I els dracs no en tenen d'amics per preguntar...

Va ser un dia qualsevol, avorrit i avorrit, que el nostre Drac passejava volant per sobre del poble, quan, de sobte, va sentir una nena - la Princesa!! - llegint en veu alta, asseguda enmig del seu jardí. Un jardí molt, molt gran, ple de flors de

diferents parts del món. L'enveja dels voltants. La nostra Princesa estava asseguda enmig de les roses vermelles més oloroses i altes que us podeu imaginar.

El Drac es va quedar sorprès...

“Ostres, que bé l'legia, i que xulo aquell conte!” Ni va fixar-se que era la Princesa del regne!!

El Drac es va ocultar, amb molta dificultat, darrere d'uns arbres preciosos... i es va quedar molt de temps escoltant-la...

I va tornar un dia, i un altre...

Fins i tot els pagesos i els soldats es quedaven amb la mosca al nas... “Què rumiava aquest Drac sobrevolant i desapareixent del cel? i per què tornava una i mil vegades? Què tramava?”

“Ai!... quina enveja poder llegir sense cremar el llibre!!”- pensava el Drac.

Però vet aquí que un dia es va voler apropar tant a ella, per escoltar millor el conte, que es va intentar ocultar darrere d'aquelles roses tan vermelles i oloroses... Ummm...

I què va passar?

Que es va punxar amb les espines!!!

I es va fer tant de mal que va començar a plorar... I tant i tant plorava que la princesa el va veure!

- Ahhhhh!!! Ai.. auxiliiii, és un drac!!! - Va cridar.

Però el va veure tant trist de ser descobert i plorava tant i tenia tantes espines clavades - quin dolor! - que se li va acostar i li va preguntar tot tremolant:

- Vo-vo-vols que t'aj-t'aj-t'ajudi en res?

- Ai!... Snif, sniff, sniff... em fa mal... - plorava i parlava - jo, sniff, sniff, sniff... jo només volia escoltar el teu conte... és que no puc llegir...- i plorava més - jo... sniff, sniff, sniff, és que cremo els llibres sense voler...- i més i més plorava - sniff, sniff, sniff... i no puc acabar cap dels que tinc a la meva torre... i...

- A tu t'agraden els contes??? De veritat? - li va preguntar la Princesa tota sorpresa apropant-se cada vegada més, sense por - ... i dius que tens un muntttt deeee llibreeeeess?- va remarcar treient-li les espines....

“Buala!” - la Princesa va pensar - “¡Nous llibres, noves històries, nous contes!”

...

Buaf! Era el somni de qualsevol princesa, o almenys d'aquesta.

- Sí.. a casa meva.. allà a la Torre de la Muntanya...- li va contestar el Drac mirant cap a la muntanya -.
- I podries ensenyar-me'ls?, si us plau, si us plau, si us plau - li va demanar, tot insistint, la Princesa, mentre l' ajudava a sortir del jardí tot esgarrinxat...

I va ser així com la Princesa va marxar amb el Drac a conèixer aquesta sala i a curar-li les feridetes, és clar!

Com us haureu fixa't: No va ser gens segrestada com van explicar els diaris del moment, que consti!

I què va passar?

Doncs que la Princesa, en veure tants llibres i tant xulos va començar a llegir i llegir...

I què passa quan algú està llegint tant a gust???

Que no s'adona que el temps passa...

I això és el que els va passar als nostres protagonistes... Llegien un llibre i després un altre... reien, ploraven, es sorprenien!!

I així es va fer de nit i de dia, i va arribar un dia, un altre, i un altre... i una setmana, dues, tres... I no es van adonar de res...

No us ha passat, a vosaltres, mentre esteu a gust entre amics?

Mentrestant, els Reis es van preocupar molt, és clar... i el fet de sentir que hi havia hagut un drac volant pel poble aquells dies, i el fet que van trobar el jardí de roses mig cremat i mig xafat, i el fet de no saber res de la Princesa... buf... guaita, totes eren pistes per arribar al problema: el Drac de la muntanya s'havia emportat la Princesa per menjar-se-la!!

Van demanar ajuda, però tothom tenia por, era un drac!.... Van enviar missatgers a d'altres regnes, però sembla que hi havia altres dracs en altres llocs. Difícil!

Llavors, un dia, va arribar al poble un noi ben eixerit, valent i disposat a ajudar en allò que calgués. Qui penseu que era?

És clar! Era Sant Jordi!

Ens faltava aquest personatge per sortir a la història, oi?

El Reis li van fer cinc cèntims del que, suposaven, havia passat. I ell va enfilem cap a la muntanya sense pensar-ho més, tot valent, amb el seu cavall i la seva llarga llança.

En arribar, què és el que es va trobar??

Doncs a una Princesa a sobre d'un munt de llibres, asseguda a dalt de tot, amb les cames creuades, llegint una història de reis i reines super interessant. I un Drac ple de tiretes per tot el cos, estirat a terra, escoltant-la amb ulls grossos, i tan ficat a la història que ni es va adonar de l'arribada del Cavaller.

Ostres!

El Cavaller es va adonar que no hi havia cap segrest, ni un malvat drac...ni...

I llavors va sentir la Princesa, la seva veu, llegint... va baixar del Cavall i tots dos Cavall i Cavaller, sense fer cap soroll, es van asseure a prop, enlluernats per la història que estaven escoltant.

Quan la Princesa va acabar aquell conte, es van sentir aplaudiments - els de Sant Jordi i els del Cavall inclosos - ... i va ser llavors quan tots, Drac, Princesa, Cavall i Sant Jordi es van espantar de veure's... jajaja!

Va ser llavors que Sant Jordi li va explicar la situació al Drac, abans que aquest es molestés:

- Ai, ai, ai! Jo venia a alliberar la Princesa del seu captiveri - el Drac s'anava apropant amb cara de pocs amics i Sant Jordi i el seu Cavall anaven donant passos cap enrere - ha passat tant de temps...- continuava parlant - i la gent diu tant... I els Reis estan tan preocupats... que... que...- Sant Jordi i el seu Cavall van topar contra la paret, no podien seguir.- però, mireu - llavors va canviar el to - ...Em sembla que hi ha hagut una confusió. Veig que tots dos esteu bé. I... i...i...veig que sou amics.- I van fer tots dos un

somriure.

Llavors, tant la Princesa com el Drac, en veure la por del Cavaller i del Cavall, tot sigui dit, i sentir la seves tremolors, van començar a riure.

És clar que eren amics!

I li van explicar a Sant Jordi tots els detalls de com va ser la història i de com es van conèixer. I fins i tot del problema del Drac per llegir.

Aquest Cavaller, que era a més un inventor, fixeuvos bé, es va fer càrrec del problema i va transformar la seva llança en unes ulleres per llegir de lluny. El Drac ja no tindria problemes. El llibre el posaria lluny de les seves flames i no es cremaria...

Que bé!! Que content estava el Drac! Quin regal!!!

I, és clar, la Princesa va haver de tornar a casa... No podia fer patir als seus pares i a tot un poble. Va tornar tota contenta perquè tenia uns nous amics amb qui compartir històries.

Va demanar als pares que la deixessin tornar a la torre de la muntanya una vegada a la setmana a llegir amb el Drac, i ja va costar ja, però bé, no feia res de mal llegir entre amics.

I així va ser...

De mica en mica, la mateixa gent del poble - nens, veïns, soldats, fins i tot animals - van agafar confiança i van pujar-hi també.

I sabeu què? Aquella torre es va convertir en la primera Biblioteca del món.

I com a celebració d'aquell dia concret de primavera, tot recordant el moment que es van conèixer, la nostra Princesa va començar a regalar una rosa vermella del seu propi jardí al drac... i un altre a a Sant Jordi, i als pares, i als amics...

I així fins als nostres dies...

I aquesta és la història de com es van conèixer un drac, una princesa i un cavaller...unes roses i uns llibres.

FI

Sol